

Aquí, en tenim més que no volem, ja hi ha el cèlebre Javier de la Rosa Martí al carrer (domicili hipotecat al carrer del Doctor Fleming). Això, ho ha aconseguit perquè el jutge de Barcelona ha estat més moderat que no pas el seu col·lega madrileny: només li han fet falta 1.000 milions de pessetes. I com que els catalans, com deia Josep Pla, són animals que s'enyoren, en el breu curs de dues hores un grapat d'amics i admiradors de Javier de la Rosa Martí han fet possible que l'escrupolós Banco Popular facilités l'aval, amb les degudes salvetats. O és que no coneixen Lluís i Jaume Valls i Taberner?

Ara, l'ínclit senyor De la Rosa ha començat a xerrar. No crec que aquest hagi estat el consell del seu principal advocat, senyor Piqué Vidal: però client en llibertat és client asilvestrat. O no? De moment, el senyor De la Rosa ha catalogat tres enemics. Ha estat interrogat sobre la *canallesca*, com és lògic, i ha dit que no vol donar el nom de l'un d'ells perquè, com que és parent, "*sufriria totavía més*". Un periodista poc prudent ha volgut saber si entre els amics facilitadors —no traïdors— figura Miquel Roca. Resposta confusa. Pensin-ne el que vulguin. Javier de la Rosa Martí promet grans revela-

cions quan es faci el judici: aleshores posarà en relleu els responsables d'aquesta petita ensopegada que és l'afer del Grand-Tíbidabo. Però, als meus ulls, allò que de veritat retrata el senyor Javier de la Rosa és que ahir, quan un petit grup de periodistes l'esperaven a la porta del seu domicili, tornant del seu quarter general de Quail, els va mirar amb ulls compassius i humits i, allargant al que tenia més a prop un bitllet del Banc d'Espanya, va dir: "*Tomen, para que puedan comer*". En honor de la professió, assenyallem que hi ha prova fotogràfica del retorn d'aquest petit i ofensiu suborn. **Fabià Estapé**

Pujol sondeja el diàleg social

Jordi Fortuny considera que la proposta de Jordi Pujol d'abaratir els acomiadaments consisteix en realitat a pactar un contracte laboral indefinit.

Els temps canvien a una velocitat de vertigen, almenys pel que tenim costum de veure fins ara. Quan fa un any van entrar en vigor les primeres mesures de la reforma laboral, els sindicats van convocar una vaga general, la del 27-G, que no va poder aturar la reforma. Felipe González va veure clar que calia tirar-la endavant, convenientment sostingut per Convergència i Unió.

En tan solament un any els sindicats han sabut encaixar el cop i canviar d'actitud.

Ara les relacions amb la patronal i amb el govern espanyol són bones, i es preveu que els convenis d'enguany es negociaran sense grans conflictes. Però Jordi Pujol acaba de posar a prova aquest clima de diàleg fent la proposta d'abaratir els acomiadaments com més aviat millor.

Sembla que ho tenia ben calculat, vist que les coses no han sortit de mare. Tant Comissions com UGT han criticat la proposta sense aprofitar-se de la situació. Perquè, no ens enganyem, es tracta que els empresaris puguin acomiadar treballadors amb més facilitat.

Curiosament, qui s'ha enfadat més és el ministre de Treball, José Antonio Grinán, que ha dit que això és l'acomiadament lliure. Però, en canvi, el ministre Pere Solbes ha estat més moderat i no s'ha esquinçat les vestidures com el seu company de gabinet.

La proposta de Pujol no és gens barroera. L'ha dissenyada el conseller democri-

José A. Grinán. El ministre espanyol ha rebutjat la proposta de Pujol.

tià Ignasi Farreres i consisteix a crear un nou tipus de contracte laboral que sigui indefinit, però que, quan l'empresa necessiti reduir plantilla per motius econòmics, pugui acomiadar el treballador amb una indemnització de 20 dies de sou per any treballat.

Amb tot, els aspectes tècnics són la cosa menys important, perquè allò que Jordi Pujol i Ignasi Farreres proposen, en realitat, és un canvi de mentalitat, tant de treballadors com d'empresaris: el canvi que

fa falta perquè d'una vegada les empreses facin contractes fixos als treballadors.

I és que la precarietat laboral és exagerada. Si no n'hi havia prou amb l'elevat índex de desocupació, el més alt d'Europa, l'estat espanyol també té la proporció més elevada de treballadors amb contractes eventuais, el 35%. La mitjana europea és del 12% o del 13%! Els problemes que provoca aquesta situació ja se saben: empresaris que prescindeixen de treballadors joves just quan els tenen ensenyats, treballadors que no s'integren a l'empresa perquè saben que se n'aniran al carrer, el consum no s'engresca perquè la gent no les té totes...

Per què passa tot això? L'excusa dels empresaris és que cap empresa no té assegurada la feina per sempre. En aquestes condicions, volen les mans lliures per a contractar més treballadors quan faci falta i prescindir-ne quan no hi hagi prou feina; però actualment surt massa car acomiadar gent i per això fan contractes eventuais.

La llei actual ja preveu una indemnització de 20 dies per cada any treballat quan una empresa treu gent al carrer per causes de producció. Però, com que en els judicis per acomiadament els jutges sempre els declaren improcedents, la indemnització real acaba essent sempre de 45 dies o més per any treballat.

Per tant, el que passa és que el text de la llei no s'aplica mai. I allò que demana la proposta d'Ignasi Farreres, en realitat, és

que l'empresa i els treballadors pactin, d'entrada, que si mai s'ha d'acomiadar ningú s'aplicarà la llei, sense anar a judici. És a dir: que el treballador renunciï d'entrada a reclamar més indemnització, si mai l'acomiaden. Una condició que molts acceptarien en canvi d'una feina.

Jordi Pujol creu que d'aquesta manera els empresaris perdrien la por de fer con-

tractes fixos i el nivell de precarietat laboral disminuiria. Però és una proposta molt difícil d'acceptar pels sindicats, si tenim en compte que es troben en plenes eleccions sindicals i que costaria molt d'explicar als afiliats els avantatges d'una mesura com aquesta sense saber d'entrada si tindria efectes positius.

De totes maneres, els sindicats se la mi-

ran amb lupa i molt serà que, de tot plegat, no en surti cap conclusió que permeti de disminuir la precarietat laboral.

Perquè la pressió ja és a sobre: hi ha qui diu que, amb l'expectativa que algun dia s'aprovin aquests nous contractes, els empresaris s'esperaran fins aleshores a fer fixos els treballadors eventuals que vulguin retenir dins l'empresa... **Jordi Fortuny**

Les aventures de Larry i Gerry

El gran mèrit de Lawrence Durrell és l'amor que ha desenvolupat en els seus lectors envers els petits prodigis de la natura. És l'opinió de Martí Domínguez.

Lawrence Durrell es desesperava; en pocs anys el cèlebre autor del *Quartet d'Alexandria* havia passat a ser més conegut per ser "germà del naturalista" que per les seues obres. "Ah! Vostè és família d'aquest que parla amb taaaanta gràcia de bestioles! I diu que vostè també escriu?". Per un escriptor, que en general no és l'ego l'aspecte que té menys desenvolupat, aquella nova gradació havia de considerar-se necessàriament una penosa degradació. Sobretot si el germà competia amb èxit escrivint de coses tan anodines com mosques, serps i puces. És clar que els animals més divertits del naturalista són la pròpia família: l'encantadora i caritativa mare, el malhumorat Larry, l'artiller Leslie i l'acne irreductible de Margo. Lawrence Durrell, en el pròleg de *La meua família i altres animals*, ja ho advertia: "Però si la nostra mare exerceix en el relat el paper d'honor, és a mi a qui ha correpost el més detestable: el meu menyspreu envers la ciència i la irritació amb què acollesc tots els esforços del jove geni constitueixen el costat més trist de l'escena. Era jo així de desagradable als vint anys?".

Convindreu que per un escriptor tan seriós i exigent com Lawrence Durrell el retrat que en fa el seu germà és prou per enfonsar la reputació més sòlida. I el gran Lawrence Durrell serà sempre per nosaltres aquell Larry refredat i sarcàstic, llançant imprecacions envers el clima de l'Illa del Púding (Anglaterra) i enyorant l'Illa de Sant Spiridion (Corfú). Evidentment, els altres germans no surten millor parats de l'aventura literària: Leslie és, al capdavant, un dèbil mental que es passa tot el dia disparant a una llauna i estudiant

Lawrence Durrell. El "germà del naturalista".

tractats de balística, mentre que Margo transporta, juntament amb la seua col·lecció permanent de grans, una inflamació neuronal paral·lela que li impedeix exercitar qualsevol altra acció intel·lectual que no siga parlar de règims i pomades.

És clar que, en aquelles circumstàncies extraordinàries, els éssers més racionals són els amics de Gerry: la tortuga Aquilles, l'òliba Ulisses i el gos Roger. Era així realment? Competir en seny amb una tortuga és una feina ímproba, i, en tot cas, de resultats inescrutables, i tot pareix indicar que tot allò era cert. Però el que és indubtable és que la família Durrell pertany a aquella tribu de gent heteròclita i imprevista que l'Anglaterra ha dispersat

per tot el món: gent desmesurada, *braves toqués* que en deia Maupassant, on l'excèntricitat és l'únic denominador comú. Mentre Gerald Durrell omplia la casa de Corfú d'escorpins i migales, Larry es passejava per la platja amb una gran pàmela recitant versos de Carlyle i Byron, i, al mateix temps, un altre Gerry, l'estimat Gerald Brenan, llegia Homer als pastors (especialment a les pastorettes), en els cims més recòndits de Las Alpujarras.

Comsevulla que siga, les aventures de Gerry ens han ensenyat que un teuladí pot tenir tant d'interès com una au del paradís, que el comportament d'un ratolí pot ser tan intrigant com el del tigre, o que una sargantana ens pot arribar a sorprendre com un cocodril. I és aquest el gran mèrit de Gerry: l'amor que ha desenvolupat en els seus lectors envers els petits, però meravellosos, prodigis de la naturalesa. I entre aquests prodigis se situa evidentment la seua família, immersa en un inoblidable quartet, en un foc creuat d'idees, de digressions, en fi, d'animalades irrepitibles: "—En Larry sempre causa problemes —va dir Margo—. És un criticaire. —Jo no diria que és un criticaire —va replicar la mare, falsament—. Simplement veu les coses d'una manera una mica diferent. —Vostè vol dir que pretén que tot-hom li done la raó —va dir en Leslie. —Sí —corroborà la Margo—, és veritat. Sempre es pensa que ho sap tot. Té dret a fer valer la seua opinió, maca —va dir la mare—. Per això vam fer la guerra. —Què? Per què tots haguéssim d'estar d'acord amb les opinions d'en Larry?".

Ara, amb la mort de Gerry, i anys després de Larry, s'han acabat definitivament les aventures. **Martí Domínguez**